

זהר הקדוש

עם ביאור הפטר והפסוק

פרשת ויקהל-פרה • זאת חקת התורה-וזאת התורה

במאמר זה יבואר הפסוק 'זאת חוקת התורה' והפסוק 'וזאת התורה אשר שם משה'. תחילה יבאר שכוונת מקראות אלו במאמר 'וזאת התורה' היא, כי התורה עומדת לצנח במדריגתה שהיתה בעת נתינתה למשה בסיני, ואחר כך יבאר כי 'זאת' מורה על ספירת המלכות, וכאשר נאמר 'וזאת' עם ו', היא מורה על המלכות כשהיא מחוברת עם זעיר אנפין. ובזה יבאר מדוע נאמר כאן 'זאת חוקת התורה' בלא ו'.

התורה נשאת תמיד במעלתה כבראשונה.

'וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר, זאת חקת התורה אשר צוה יהוה לאמר וגו' (במדבר יט א-ב). רבי יוסי פתח לפרש פסוק זה של 'זאת חקת התורה' יחד עם מה שכתוב (דברים ד מד) **'וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל'**. כי הנה, תא חזי - בא וראה, מלין דאורייתא קדישין אינון ודא, דברי תורה קדושים הם, שאין הבל פה האדם ועסקו בהם מורידם מקדושתם, וכן **עלאין אינון** - עליונים הם, ואינם יורדים ממעלתם הראשונה, אלא בקדושתם הם עומדים כתחילת נתינתם, וכן **מתיקין אינון** - מתוקים הם, כמו שהיו מתוקים לישראל בעת קבלתם, כך באותה המתקנות הם עומדים, ובזה מבואר מה שכתוב 'וזאת התורה', כי 'זאת' מורה כאילו מראה באצבע, והיינו שהוא כאומר ש'זאת התורה' כמו שהיא עתה היא 'אשר שם משה לבני ישראל' לפי שבכל יום ויום היו בעינין כאילו היום קבלה, ומביא ראה שדברי התורה הם קדושים ועליונים ומתוקים, **כמה דכתיב** - כמו שכתוב על דברי התורה (תהלים יט יא) **'הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש וגו'**. פירוש, 'הנחמדים מזהב, מורה על מה קדושת דברי התורה, כי עיקר החמדה הוא בדברים של קדושה. 'ומפז רב, מורה על היותם עליונים לפי שאינם יורדים ממעלתם. 'ומתוקים מדבש, מורה על המתקנות של דברי תורה.

לאחר שהתבאר כי התורה נשאת תמיד בקדושתה ובמעלתה שהיתה בשעה שניתנה בסיני, יבואר לפי זה כי העוסק בתורה הרי הוא כמקבל את התורה בסיני.

כיון שהתורה אינה משתנה, והיא עומדת בקדושתה, בעליונותה ובמתקנותה, כמו שהיתה בשעה שניתנה לישראל, לכן, **מאן דאשתדל באורייתא** - מי שעוסק בתורה, הרי הוא **כאלו קאים כל יומא על טורא דסיני וקביל אורייתא** - כאילו עומד כל יום על הר סיני ומקבל את התורה, כיון שהתורה היא באותה מדריגה שהיתה בשעה שניתנה על הר סיני, ולא נשתנה בכלום מאז. ומביא ראה לכן, **הדא הוא דכתיב** - זה הוא מה שכתוב (דברים כז ט) **'הספכת ושמע ישראל היום הנה נהיית לעם לה' אלהיך, והא אוקמוה חברייא** - והרי העמידו החברים פירוש הכתוב שאמר 'היום הזה', אף על פי שלא נאמר בעת קבלת התורה אלא לאחר ארבעים שנה במדבר, כי הכוונה היא שבכל יום צריך שתהיה התורה בעיניך כאילו היום ניתנה, והיינו כפי מה שהתבאר כאן כי לא נשתנתה התורה מאומה ממעלתה וממדריגתה שהיתה בשעה שניתנה על הר סיני.

ולאחר שסיפר בשבחי התורה, יחזור לבאר את הפסוקים 'וזאת חקת התורה' ו'וזאת התורה' שהתחיל בהם.

פתיב הכא - כתוב כאן **'זאת חקת התורה, וכתיב** - וכתוב בפרשת דברים **'וזאת התורה, ושואל מה בין האי להאי** - מה בין זה

לזה, כלומר מפני מה בפרשת דברים כתוב 'וזאת' עם תוספת אות ו' וכאן בלא ו', וכן שם כתוב רק 'התורה' וכאן עם תוספת 'חוקה', ומשיב **אלא רזא עלאה הוא** - אלא סוד עליון הוא, **והכי אוליפנא** - וכך למדנו, שמה שכתוב **'וזאת התורה, לאחזאה פלא ביחודא חד** - הוא להראות שזעיר

אנפין ומלכות הם ביחוד אחד, כי 'זאת' הוא מלכות ו'התורה' הוא זעיר אנפין, **ולאכללא כנסת ישראל בקודשא ברין הוא** - ולכלול את כנסת ישראל שהיא המלכות עם הקדוש ברוך הוא שהוא זעיר אנפין, **לאשתכחא פלא חד** - שימצא הכל אחד, דהיינו בעת שהמלכות מתייחדת עם זעיר אנפין אז נמצא הכל אחד, **כגניי פך 'וזאת התורה'** - ומשום הכי כתוב 'וזאת התורה' כדי להורות על היחוד הגמור בין מלכות שנקראת 'זאת' לבין זעיר אנפין הנקרא 'התורה', ושואל **אמאי תוספת וא'ו** - למה יש תוספת אות ו' על זאת, כלומר לאחר שאמרתי שתיבות 'זאת התורה' מורה על היחוד בין מלכות לזעיר אנפין, אזי למה צריך להוסיף אות ו' על זאת, כי גם ו' מורה על היחוד הגמור כי אות ו' מרמז על זעיר אנפין 'וזאת' על נוקביה דזעיר אנפין, ומשיב **אלא הא אתמר** - אלא הרי למדנו, שהוא כדי **לאחזאה דכלא חד בלא פרוזא** - להראות שהכל אחד בלא פירוד, כלומר שהוא יותר מורה על יחוד גמור כשהוא נרמז בתיבה אחת מב' תיבות נפרדים, ולכן מילת **'וזאת'** מורה על **פלל ופרט פחדא** דהיינו על המלכות שהיא כלל לפי שבה נכללים עליונים ותחתונים, ועל זעיר אנפין שהוא פרט לפי שבו הספירות בפרטות דהיינו ו' קצוות, שהם מיוחדים ביחוד גמור של **דכר ונוקבא** - שהם זעיר אנפין ומלכות, כי אין בכלל דהיינו מלכות אלא מה שבפרט דהיינו זעיר אנפין, ואין בפרט דהיינו זעיר אנפין אלא מה שבכלל דהיינו מלכות, **ובגין פך** - ולכן כתוב **'וזאת התורה ודאי** כלומר דכאשר נכתב 'וזאת התורה' אז הוא שלמות כל

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

חלקי התורה, כי 'זאת' היא מלכות תורה שבעל פה, ו'ד'וזאת' וכן 'התורה' הם זעיר אנפין שהוא תורה שבכתב, וזה שאמר תורה ודאי.

ו', אל המלכות הנקראת 'זאת' אשר המות ברגליה, ואז 'וחיו ולא מותו' (שם), בגין דסמא דחיי מערב בהדיה - משום שסם חיים מעורב עמה, ועל כך אמר הכתוב 'וזאת עשו וחי ולא מותו', וכתוב זה נאמר לכהנים [וכמו שכתוב שם 'וזאת עשו להם וחי ולא מותו' בלשון אלהים] וכן אמר הכתוב 'וזאת עשו וחי ולא מותו' (שם פסוק ט). שהכהנים הם בחינת חסד הממתיקים את דיני המלכות על ידי שמחברים את זעיר אנפין עם המלכות, ולכן דוקא על ידם נמשך ההמתקה ללויים ואז 'וחיו ולא מותו', כי ודאי 'וזאת' אצטרף להו - ודאי אות 'ו' המחובר עם 'זאת' צריך להם ולא 'זאת' - ולא 'זאת' בלי תוספת אות ו' כנ"ל.

'זאת התורה' יחוד דכר ונוקבא בגיני כף - ולכך כתוב 'וזאת התורה' כדי להורות ממש ביחודא חד - שזעיר אנפין ומלכות ביחוד אחד, הנרמזים בתיבה אחת 'וזאת' כי ו' נכלל ב'זאת', ביחודא שלים כלל דדכר ונוקבא - ביחוד שלם של שני פרצופי זעיר אנפין ומלכות הנרמזים בשני תיבות נפרדים 'וזאת התורה', ומתייחדים, שהם סוד אותיות ו"ה - דשם הוי"ה, יחד בלי פירוד, אבל תיבת 'זאת' בלי התחברות עם אות ו', היא ה' בלחודי - ה' לבדה, דהיינו מלכות לבד בלי התחברות עם זעיר אנפין, ועל דא - ועל זה כתוב 'זאת חוקת התורה' הרומז על מלכות כמו שהיא לעצמה בלי התחברות עם זעיר אנפין.

ו', דהא מסטרא דדינא קא אתיין - כי הלויים מצד הדין הם באים, שהוא מצד המלכות הנקראת זאת, ולא מסטרא דרחמי - ולא מצד הרחמים, שהוא זעיר אנפין סוד אות ו', לכן כתוב בלויים 'זאת' בלא ו'.

אחר שאמר רבי יוסי שעל הלויים שהם בחינת דין נאמר 'זאת', יקשה רבי יהודה שנאמר גם אצל הלויים 'זאת', בפסוק (במדבר ד ט) אל תקרינו את שבט משפחת הקהתי מתוך הלויים וזאת עשו להם וחי ולא מותו בגשמים את קדש הקדשים אהרן ובניו ובאו וישמו אותם איש איש על עבדתו ואל משאוו. ולא באו לראות כבלע את הקדש ומתו. ויתרץ רבי יוסי שכאן נאמר 'זאת' כי הכהנים צריכים להמתיק את דיני הלויים.

אמר רבי יהודה - ושואל רבי יהודה את רבי יוסי, והא קתיב - והרי כתוב 'וזאת עשו להם וחי' דהיינו זאת עם תוספת אות ו', ודא בלינאי אקמר - ופסוק זה בלויים נאמר, ואף אמרת - ואתה אומר שהלויים הם בחינת 'זאת' ולא 'וזאת', אמר ליה רבי יוסי, ודאי הכי הוא - ודאי כך הוא, שהלויים אחוזים במלכות הנקראת 'זאת', ולכן צריכים הם להתאחד עם זעיר אנפין שהוא סוד אות ו' כדי שיתמזקק, וקרא מוכח - והכתוב מוכיח, מאן דאחיד סמא דמותא - כי מי שאוחז סם המות, והיינו הלויים האחוזים במלכות אשר רגליה יורדות מות, אי לא יערב ביה סמא דחיי - אם לא יערב בו סם חיים, דהיינו שפע מזעיר אנפין הנקרא עץ החיים, הא ודאי מות - הרי ודאי ימות מחמת התגברות הדינים בהם, ועל דא - ועל כן כתוב 'וזאת עשו להם' דהיינו שתחבר את זעיר אנפין עם החיים שהוא סוד אות

דהא מסטרא דדינא קא אתיין, ולא מסטרא דרחמי.

אמר רבי יהודה, והא קתיב (שם ד ט) 'וזאת עשו להם וחי', ודא בלינאי אקמר, ואף אמרת 'זאת' ולא 'וזאת', אמר ליה ודאי הכי הוא, וקרא מוכח, מאן דאחיד סמא דמותא, אי לא יערב ביה סמא דחיי, הא ודאי מות, ועל דא 'וזאת עשו להם', 'וחיו ולא מותו' (שם), בגין דסמא דחיי מערב בהדיה, 'וזאת עשו וחי ולא מותו', ודאי 'וזאת' אצטרף להו ולא 'זאת'.

בגיני כף 'וזאת התורה' ממש ביחודא חד, ביחודא שלים כלל דדכר ונוקבא, ו"ה, 'זאת', ה' בלחודי, ועל דא 'זאת חוקת התורה'.

נפשי צמאה
לדעת
כל רז סודיך

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד"

ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

גדולי הצדיקים שליט"א מעידים: ביאור נפלא כזה טרם בא לעולם

